

ГЕРОЇ УКРАЇНИ

ЗАБРОДСЬКИЙ МИХАЙЛО ВІТАЛІЙОВИЧ

За особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України присвоєно почесне звання Героя України (2014).

Народився 24 січня 1973 р. у м. Дніпро у родині військовослужбовця. Закінчив Військову інженерно-космічну академію імені О. Ф. Можайського та коледж Командування армії та Генерального штабу США. У Збройних Силах України – з 2000 р.

З весни 2014 р. брав участь в АТО на Сході України. Під безпосереднім керівництвом М. В. Забродського у стислі строки на високому професійному рівні планувалися завдання підрозділам під час блокування м. Слов'янська та Краматорська Донецької області. 95-й окремій аеромобільній бригаді (оаебр) вдалося у стислий термін, без втрат захопити та утримувати оперативно важливий пункт – гору Карачун. У квітні 2014 р. під керівництвом полковника М. В. Забродського була відбита бойова техніка 25-ї окремої повітрянодесантної бригади, яка була захоплена російськими бойовиками у м. Слов'янськ. Також, у квітні 2014 р. при проведенні операції під його керівництвом аеромобільна група в районі с. Дьякове не допустила відходу російських бойовиків на територію Російської Федерації. У червні 2014 р. поблизу с. Селезнівка Слов'янського району завдяки вмільям та чітким діям М. В. Забродського в умовах інтенсивного обстрілу було знищено два ворожі блокпости та зірвано спробу прориву близько 200 російських бойовиків з м. Слов'янськ.

28 липня 2014 р. після запеклого бою підрозділи бригади зайняли висоту 277,9 м (курган Савур-Могила) та в подальшому встановили контроль над Степанівкою, Маринівкою. За словами американського військового експерта Ф. Карбера 95 Житомирська аеромобільна бригада, здійснила найдовший рейд у військовій історії світу. Протяжність рейду – 470 км, з них по тилах противника – 170 км. Протягом січня-лютого 2015 р. підрозділи 95 оаебр оволоділи та встановили контроль над шахтою Дутівка, Спартак, елементами інфраструктури Донецького аеропорту, чим створили умови для евакуації поранених з нового терміналу.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III ступеня (2014), кавалер ордена Данила Галицького (2010), нагороджений багатьма відзнаками Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України. У 2016 р. М. В. Забродському присвоєно військове звання генерал-лейтенанта.

ГОРДІЙЧУК ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

За виняткову мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно почесне звання Героя України (2014).

Народився 12 листопада 1972 р. у с. Залізниця Корецького району Рівненської області. Закінчив із золотою медаллю Київський інститут Сухопутних військ Національної академії оборони України та з відзнакою Коледж сухопутних військ Збройних сил США. Пройшов шлях від командира механізованого взводу до начальника штабу танкового полку. Подальшу військову кар'єру зробив у військах спецпризначення, був командиром сформованого на базі бригади 8-го окремого полку спецпризначення. У 2010 р. проходив службу в складі міжнародного контингенту в Республіці Афганістан. Після повернення був призначений на посаду першого заступника начальника Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

У квітні 2014 р. отримав призначення до Головного командного центру МОУ. Учасник бойових дій на Сході України у 2014 р. Очоловав загін спеціального призначення при виконанні завдань в тилу противника та командував операцією із взяття під контроль стратегічної висоти Савур-Могила. 12 серпня 2014 р. розвідники І. В. Гордійчука у складі 14 осіб з групи спеціального призначення «Крим» прорвалися на висоту Савур-Могила, взяли під контроль спостережний пункт на верхівці і почали виконувати бойове завдання з коригування артилерійського вогню. Для знищення українського загону були залучені великі сили російської артилерії і загони російських найманців з бронетехнікою. Групи бійців загону І. Гордійчука брали участь в боях за взяття висоти й утримували її до останнього – про-

тягом 12–24 серпня. Він утримував людей на висоті не тільки наказом, але найголовніше – особистим прикладом. 29 серпня група І. В. Гордійчука пішла на прорив разом з усією колоною під Гловайськом. В бою полковник зазнав важкої рани – великий осколок вразив потиличну частину. Після закінчення бою російські десантники залишили полковника І. В. Гордійчука помирати на полі бою і не дозволили бійцям, що опинилися у полоні, надати йому медичну допомогу. Лише через добу його, ледь живого, знайшли представники Червоного Хреста. Надалі розпочалася боротьба за його життя та відновлення здоров'я. Спочатку на Батьківщині, у нейрохірургії Дніпропетровської обласної клінічної лікарні, потім у Національному військово-медичному клінічному центрі у місті Києві. У подальшому лікування і реабілітаційний курс у Військово-медичному центрі Збройних сил США у Вашингтоні.

У квітні 2016 р. полковник І. В. Гордійчук повернувся в Україну та приступив до виконання посадових обов'язків начальника Київського військового ліцею імені Івана Богуна. 24 серпня 2016 р. І. В. Гордійчуку присвоєно військове звання генерал-майора.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III, II ступенів, нагороджений багатьма відзнаками Міністерства оборони України.

ПЕТРАКІВСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР ПЕТРОВИЧ

За виняткову мужність, героїзм і стійкість духу, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно почесне звання Героя України (2014).

Народився 4 червня 1988 р. у м. Житомирі, у сім'ї військових. У 2009 р. закінчив Академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Учасник бойових дій на Сході України. Капітан (нині – майор) О. І. Петраківський – командир групи (нині – командир роти) спеціального призначення 8-го полку спеціального призначення оперативного командування «Північ» ЗСУ. 20 липня 2014 р. під час забезпечення проходження колони військової техніки та особового складу, керував групою у складі 13 чоловік. Виконуючи бойове завдання група викрила засідку ворога та прийняла нерівний бій. Під час бою два розвідника загинуло, інші отримали поранення та контузії різних ступенів. Олександр під час бою віддав свій шолом підлеглому, який в бою втратив свій. Через декілька хвилин сам О. І. Петраківський отримав сліпе вогнепальне осколкове поранення в лівій лобній ділянці голови. Будучи важко пораненим, він продовжував виносити поранених військовослужбовців у безпечне місце. Всупереч болю О. І. Петраківський керував групою до закінчення бою, завдяки чому група своїми діями врятували життя більше як 1000 військовослужбовців та сотні одиниць військової техніки. Таким чином групою під керівництвом майора О. І. Петраківського було в повному обсязі виконано стратегічний задум командування сил АТО щодо передислокації військових частин у колоні в заданий район.

Почесний громадянин міста Хмельницького. Має доньку Анастасію.

ГЕРАСИМЕНКО ІГОР ЛЕОНІДОВИЧ

За виняткову особисту мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 5 січня 1984 р. у м. Радомишль Житомирської області. Навчався на аеромобільному факультеті Одеського інституту Сухопутних військ. Після закінчення інституту був призначений командиром розвідувального взводу 95-ї оаебр Високомобільних десантних військ Сухопутних військ ЗСУ. У зоні бойових дій – з квітня 2014 р. Виконував завдання в районі Дюбровілля та гори Карачун. Тимчасово прийняв командування батальйоном після загибелі очільника першого аеромобільно-десантного батальйону – Героя України полковника Тараса Сенюка. 26 травня 2014 р. завдяки його професіоналізму, рішучості й особистій мужності підрозділам батальйонно-тактичної групи вдалося у найкоротший термін і без втрат особового складу та техніки захопити й в подальшому утримувати оперативно важливий пункт – висоту гора Карачун (167,6 м), тим самим взяти під контроль імовірні напрямки можливих наступальних дій сепаратистів поблизу Слов'янська. Брав участь у визволенні Слов'янська. За час проведення АТО майор був двічі поранений, але завдяки особистій силі волі та вірності військовій присязі залишався на чолі підрозділу й виконував поставлені бойові завдання.

ТРЕПАК ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ

За особисту мужність, героїзм і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 15 вересня 1976 р. Військовий у четвертому поколінні. Під час офіцерської служби обіймав різні посади в розвідувальних підрозділах Збройних Сил України та проходив службу у кількох видах розвідки: військовій, радіорозвідці та інформаційній. З 2008 р. проходить службу у лавах 3-го окремого полку спецпризначення, де став командиром полку.

7 червня 2014 р. поблизу м. Бахмут (колишній Артемівськ) Донецької області у складі групи спеціального призначення брав участь у пошуку та евакуації важко пораненого командира Центру забезпечення бронетанковим озброєнням. На чолі підгрупи з 8 бійців захопив блокпост сепаратистів на в'їзді у місто та протягом трьох годин утримував його, забезпечивши коридор безпеки для доставки другою підгрупою командира центру до місця евакуації вертольотом. Під час бою отримав кульове поранення в ногу, але від евакуації відмовився і протягом двох діб керував відбиттям атак бойовиків на Центральну артилерійську базу озброєння у с. Парасковіївка Бахмутського району.

З 27 серпня по 4 жовтня 2014 р. був старшим військовим начальником з оборони території Міжнародного аеропорту «Донецьк». Здійснював безпосереднє керівництво відбиттям усіх спроб штурму та захоплення аеропорту сепаратистами, під час яких було підбито 3 танки, один танк з незначними пошкодженнями захоплено та доставлено у розташування наших військ, знищено декілька десятків, та захоплено в полон 6 бойовиків. Організував контрдиверсійну та контрзасадну роботу в околицях аеропорту, що унеможливило спроби бойовиків перекрити шляхи постачання захисникам аеропорту продуктів, боєприпасів та медикаментів.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III та II ступенів.

СОБКО СЕРГІЙ СТАНІСЛАВОВИЧ

За особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 11 липня 1984 р. в смт Літин Вінницької області. Закінчив із відзнакою Одеський військовий інститут Сухопутних військ. Навчався також у Норвегії, Канаді, США та Німеччині. Після закінчення навчання проходив подальшу службу у 30-ій окремій механізованій бригаді 8-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗСУ (м. Новоград-Волинський Житомирської області), де пройшов шлях від командира гранатометного взводу до командира механізованого батальйону. У 2007–2008 рр. виконував миротворчу місію у складі національного контингенту в Косово, за що був нагороджений пам'ятним нагрудним знаком «Воїн-миротворець» та медаллю НАТО «Non Article V».

27 липня 2014 р. батальйонна тактична група під керівництвом Сергія Собка взяла стратегічний плацдарм Савур-Могила. Після 1,5-годинного бою та взяття зазначеної висоти, підрозділ вирушив для виконання щойно поставленого завдання – захопити та зачистити с. Степанівка, через яку проходив важливий шлях сполучення окупованих територій та Російської Федерації. Бої за село тривали близько 5 днів. За цей період підрозділ зачистив та повністю взяв під контроль даний населений пункт та захопив с. Маринівка. Трохи згодом 1 БТГ вирушила для звільнення та зачистки Міусинська, на шляху до якого було виконано завдання з виведення із ворожого оточення підрозділів 51, 24 та 72 механізованих бригад, підрозділу прикордонників та 79 аеромобільної бригади. Операція по тилах противника, в якій брав участь зведений підрозділ майора С. Собка, носила назву «РЕЙД» та тривала до початку вересня 2014 р. В січні-березні 2015 р. батальйонно-тактична група підполковника С. С. Собка вела бойові дії біля Пісків та на Дебальцівському напрямку (Чорнухіно, Балу, Рідкодуб, Логвінове, Калинівка, Нижнє Лозове). Це були найважчі бої за весь період війни. Відчувалось, що бойові дії ведуться проти професійної армії РФ, про що свідчила підбита техніка противника та документи загиблих військовослужбовців. Після виводу українських військ з Дебальцевого, підрозділ С. С. Собка закріпився на лінії зіткнення вздовж населених пунктів Світлодарськ–Луганське–Троїцьке. Там батальйон ніс бойове чергування до березня 2016 р.

За зразкове виконання своїх посадових обов'язків та бойових завдань його підрозділом підполковника С. С. Собка невдовзі призначено заступником командира 30 окремої механізованої бригади.

ШАПТАЛА СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

За особисту мужність, героїзм і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 5 лютого 1973 р. у Смілянському районі Черкаської області. У 1990 р. вступив до Київського вищого загальновійськового командного двічі Червонопрапорного училища імені М. В. Фрунзе. Після закінчення навчання проходив військову службу начальником штабу, заступником командира військової частини у місті Володимир-Волинський Волинської області. Потім – заступник командира 300-го Чернівецького окремого механізованого полку 13-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗСУ. У лютому 2013 р. був призначений командиром 300-го Чернівецького окремого механізованого полку. Після цього був призначений командиром 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної Туркестансько-Закарпатської двічі Червонопрапорної бригади 13-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗСУ.

У 2014–2015 рр., під час проведення АТО на Сході України, бійці 128-ї гірсько-піхотної бригади під командуванням полковника С. О. Шаптала тривалий час тримали оборону у м. Дебальцеве Донецької області. У лютому 2015 р., у найкритичніший момент, після того, як командування сектора «С» було змушене покинути свої бойові позиції, обов'язки керівництвом Дебальцевським угрупованням військ прийняв на себе полковник С. О. Шаптала. Під час виведення українських військ з-під м. Дебальцеве його бійці до останнього тримали зайняті позиції, виконавши свої завдання у повному обсязі і залишивши Дебальцевський плацдарм в останню чергу.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III ступеня.

ЗУБАНИЧ ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ

За особисту мужність, героїзм і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 9 лютого 1983 р. у с. Голятин Міжгірського району Закарпатської області. Закінчив Одеський військовий інститут Сухопутних військ. Військову службу розпочав у 24-ій окремій Залізній механізованій бригаді в м. Яворів. У 2013 р. призначений командиром 15-го окремого гірсько-піхотного батальйону 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ ЗСУ.

З травня 2014 р. брав участь в АТО, зокрема, у боях за Новоганнівку, Нижнє Тепле, Станицю Луганську, Макарове, Щастя та низку інших населених пунктів Луганської та Донецької областей. Брав участь у боях за Луганський аеропорт та Дебальцеве. Рішення комбата В. І. Зубанича сприяли успішному виконанню поставлених завдань підрозділами в районі проведення АТО. Під час прориву в складі штурмової групи у Луганський аеропорт для забезпечення відходу підрозділів з оточення отримав осколкове та вогнепальне поранення, однак відмовився від госпіталізації та продовжував управління діями підрозділу, тим самим піднявши бойовий дух і моральний стан військовослужбовців. З листопада 2014 р. виконував завдання на Дебальцевському напрямку. У 2015 р. призначений командиром новоствореної 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади (Коломия). За переконанням В. І. Зубанича, високе звання Героя України – не його особиста заслуга, а всього підрозділу.

ПОРХУН ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ

За виняткову особисту мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 21 січня 1987 р. в м. Київ. З 2004 по 2006 рр. навчався в Одеському інституті Сухопутних військ. У 2008 р. закінчив Львівський інститут Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. З 2008 до 2014 рр. – пройшов військову службу від командира аеромобільного взводу аеромобільної роти 13 окремого аеромобільного батальйону до командира 13 окремого аеромобільного батальйону 95 окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України. З травня 2016 р. – командир 13 окремого

десантно-штурмового батальйону 95 окремої десантно-штурмової бригади високомобільних десантних військ ЗСУ.

З 2014 р. бере участь в АТО на Сході України. 29 липня 2014 р. штурмова група під керівництвом О. Порхуна взяла під контроль та утримувала Савур-Могилу, що в подальшому позитивно вплинуло на хід операції з найменшими втратами серед особового складу та техніки. В ході операції отримав контузію III ступеня, але продовжував виконувати поставлені завдання. О. Порхун брав участь у боях за звільнення населених пунктів: Степанівка, Красний Луч, Алчевськ, Сніжне, Чорнухіне, Тельманове, Старобешиве, Торез, Ясиновата, Єнакієве, Краматорськ, Красноармійськ, Шахтарськ, Слов'янськ.

Відзначений відомчими відзнаками «Іменна вогнепальна зброя» Міністерства оборони України та Служби безпеки України.

ГРИНОК ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ

За виняткову мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 14 жовтня 1986 р. у м. Ківерці Волинської області. Закінчив Луцький педагогічний коледж, Академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Після закінчення академії направлений на службу у 30-ту окрему механізовану бригаду 8-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗСУ (м. Новоград-Волинський Житомирської області), де служить на посаді заступника командира механізованого батальйону.

З 2014 р. тоді ще командир роти старший лейтенант В.В. Гринюк брав участь в АТО на Сході України. У підрозділі, підпорядкованому В.В. Гринюку, були найменші бойові втрати як серед особового складу, так і серед техніки та озброєння, а виконання поставлених задач оцінювалось командуванням на високому рівні. Підрозділ знищив велику кількість бронетехніки та живої сили російських бойовиків. 10-11 лютого 2015 р. під час зачистки с. Логвинове Артемівського району Донецької області завдяки сміливості та блискавичним рішенням діям офіцера штурмова група захопила частину населеного пункту, при цьому особисто офіцер знищив 3 одиниці бронетехніки та до 30 російських бойовиків. Під час проведення операції отримав поранення та важку контузію, але продовжив керувати зведеним підрозділом.

БОЖОК ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ

За особисту мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 1 січня 1991 р. у с. Левків Житомирського району Житомирської області. У 2013 р. закінчив Академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

З січня 2015 р. лейтенант В.М. Божок брав участь в АТО на Сході України. 25 січня 2015 р. особовий склад 1-ї танкової роти був відряджений для виконання визначених завдань у сектор «С». Зранку 12 лютого 2015 р. екіпажу танка Т-64 № 302, до складу якого входив лейтенант В.М. Божок, було поставлено бойове завдання: висунутися до с. Логвинове Артемівського району Донецької області, де вони повинні були надати вогневу підтримку військовослужбовцям 79-ї бригади при зачистці селища. Під прикриттям броні та влучного вогню екіпаж танку Т-64 вибивав російських бойовиків, які засіли в навколишніх будинках, внаслідок чого останні понесли важкі втрати. Завдяки високій професійній майстерності В. Божка був знешкоджений ворожий танк Т-72 по трасі Артемівськ-Дебальцеве. Танк був добре замаскований і противники не змогли здогадатися, звідки йде вогонь. Від наступних його влучних пострілів був підбитий інший танк противника. В цей час до російських бойовиків на підмогу підійшло ще три танки Т-72. Один ворожий танк, намагаючись знайти, звідки ведеться вогонь, виїхав з ґрунтової дороги на трасу та почав рухатися у бік танкового екіпажу лейтенанта В.М. Божка. Лейтенант зробив ще один влучний постріл у бік ворога. Танк противника загорівся, втратив керування та звалився з мосту у річку.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III ступеня. У с. Левків Житомирської області іменем Василя Божка названо вулицю.

МЕЖЕВІКІН ЄВГЕН МИКОЛАЙОВИЧ

За особисту мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2015).

Народився 21 травня 1982 р. У 2004 р. закінчив Харківський інститут танкових військ імені Верховної Ради України. З вересня 2015 р. – слухач Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

З травня 2014 р. майор Є.М. Межевікін брав участь в АТО на Сході України. Проявивши високий професіоналізм та мужність у бойових діях став українським танкістом-легендою. В складі танкового батальйону 93-ї механізованої бригади на передовій, з травня 2014 р., виконував завдання виставлення блокпостів, супроводження колон, ведення розвідки. Є.М. Межевікін 21 липня прийняв командування танковим батальйоном 93 окремої механізованої бригади після того як під Пісками був поранений командир батальйону. У вересні 2014 р. екіпаж майора Є.М. Межевікіна, який замінив навідника-оператора, знищив 2 танки терористів біля Донецького терміналу. За кілька днів відбувся бій українського Т-64 проти трьох російських Т-72, один з яких підбито. В наступних боях було підбито ще 2 ворожі танки. Батальйон успішно застосував тактику мобільних танкових груп.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III та II ступенів.

ЧИБІНСЬВ ВАЛЕРІЙ ВІКТОРОВИЧ

За мужність, героїзм і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі присвоєно почесне звання Героя України (2016).

Народився у м. Бердянську Запорізької області. З 2014 р. брав участь в АТО на Сході України. У складі 1-го аеромобільно-десантного батальйону брав участь у визволенні Червоного Лиману в Донецькій області. При проведенні бойових дій у районі с. Бірюково Луганської області в червні 2014 р. підрозділ під керівництвом капітана В.В. Чибінєєва знищив диверсійно-розвідувальну групу противника. У січні 2015 р. обороняв Донецький аеропорт поблизу злітної смуги. Під час виконання бойового завдання на спостережному посту поблизу Авдіївки у червні 2016 р. групи снайперів під керівництвом капітана В.В. Чибінєєва провели успішні операції. Того ж місяця капітан отримав поранення, але продовжив керівництво підрозділом, що дозволило утримати позиції, незважаючи на численні атаки терористів та обстріли території ворожої артилерії.

КОВАЛЬЧУК АНДРІЙ ТРОХИМОВИЧ

За особисту мужність, героїзм і високий професіоналізм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2016).

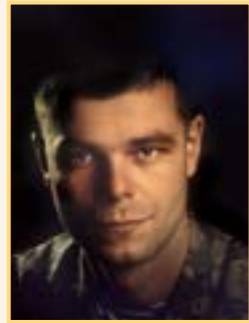
Народився 28 квітня 1974 р. в с. Щитинь Любешівського району Волинської області. Закінчив Харківське гвардійське вище танкове командне училище імені Верховної Ради України та Національну академію оборони України. У 2005–2006 рр. був у складі Українського національного миротворчого контингенту в Косово (Республіка Сербія) та проходив службу у 2011 р. в українському миротворчому контингенті місії ООН у Республіці Ліберія. Пройшов шлях від командира взводу до командира окремої аеромобільної бригади.

З квітня 2014 р. полковник А.Т. Ковальчук брав участь в АТО на Сході України. На посаді командира 80-ї оаеобр Високомобільних десантних військ ЗСУ зміло та впевнено керував діями підпорядкованих підрозділів бригади у Луганській та Донецькій областях, організовував службу на блокпостах та опорних пунктах. Завдяки його рішенням діям, підрозділами бригади під його керівництвом було звільнено м. Миколаївку та Слов'янськ Донецької області, м. Лутугине, с. Георгіївку та Круглик Лутугинського району, с. Новосвітлівку та Хрящувате Краснодонського району, м. Щастя, с. Переможне та Трьохізбенку Новоайдарського району Луганської області. В ході ведення бойових дій у травні 2014 р. під його керівництвом було взято під охорону Луганський аеропорт. Він особисто

спланував правильну побудову оборони та організував ведення розвідки, завдяки чому було не допущено захоплення стратегічно важливого об'єкту противником. Під час штурму летовища бойовиками у серпні 2014 р. особисто керував його обороною, під час якої було знищено близько 200 одиниць техніки противника та 400 російських бойовиків. За час АТО полковник А. Т. Ковальчук був двічі поранений, та попри це залишався виконувати завдання з підпорядкованим підрозділом. Протягом двох років під його керівництвом бригадою не допущено втрати боєздатності підрозділів.

Лицар ордена Богдана Хмельницького III та II ступенів, нагороджений відзнакою «Іменна вогнепальна зброя», медалями «10 років Збройним Силам України», «За сумлінну службу» I та III ступенів. У 2016 р. А.Т. Ковальчуку присвоєно військове звання генерал-майора.

ТКАЧУК АНДРІЙ СЕРГІЙОВИЧ

За мужність і героїзм, проявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові присвоєно почесне звання Героя України (2016).

Народився 21 серпня 1986 р. у м. Красноармійськ (нині — Покровськ) Донецької області. У 2003 р. вступив на аеромобільний факультет Одеського військового інституту Сухопутних військ, після закінчення якого був скерований для проходження служби до 25-ї окремої повітрянодесантної бригади Високомобільних десантних військ ЗСУ, де пройшов шлях від командира взводу до начальника штабу — першого заступника командира парашутно-десантного батальйону.

У березні-квітні 2014 р. після початку окупації Криму російськими бойовиками, у складі свого підрозділу обороняв азовське узбережжя на ділянці між Бердянськом та Генічеськом. З 23 квітня 2014 р. майор А. С. Ткачук брав участь в АТО на Сході України. З 2 травня по 14 липня 2014 р. під керівництвом офіцера особовий склад зведеної роти батальйону ніс службу на блокпосту поблизу Слов'янська із завданням ізоляції визначеного району, перебуваючи під постійним вогневим натиском противника. Завдяки правильній організації служби та вмілому керівництву офіцера, всі атаки були відбиті. В ніч на 5 липня 2014 р. російські бойовики здійснили спробу прориву зі сторони Слов'янська, але завдяки навченості, стійкості і сміливості особового складу роти під командуванням майора А. С. Ткачука противник був зупинений. Під час бою було знищено 1 танк, 3 бойові машини піхоти, 1 бойову машину десанту та близько 20 російських бойовиків. Сам офіцер отримав контузію, але відмовився від евакуації та продовжив виконувати завдання. З 23 по 28 липня 2014 р. майор А. С. Ткачук з підпорядкованим підрозділом брав участь в операціях з визволення від російських бойовиків м. Дзержинськ Донецької області і Лисичанськ Луганської області. З 29 липня по 25 серпня 2014 р. брав участь в операціях зі знищення російських бойовиків в районах м. Дебальцево, Шахтарськ, Вуглегірськ, Жданівка та с. Комунар Донецької області. 23 серпня 2014 р. в ході бою в районі с. Комунар Донецької області мужній офіцер отримав кульове поранення лівої руки.

З лютого по грудень 2015 р. та з квітня 2016 р. по лютий 2017 р. майор А. С. Ткачук з підпорядкованим підрозділом продовжував успішно виконувати завдання за призначенням в районі АТО на території Донецької області.

ШЕВЧЕНКО ЕДУАРД ГРИГОРОВИЧ

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За мужність» III, II та I ступенів (2014); орденом Богдана Хмельницького III (2014) та II (2015) ступенів.

Народився 19 квітня 1977 р. У 2000 р. закінчив Чорноморське вище військово-морське училище ім. Нахімова. Уже з березня 2014 р., після інтервенції Російської Федерації до АР Крим, Едуард Шевченко брав участь у військових навчаннях на полігоні «Широкий Лан», коли його підрозділ почав готуватися до можливої атаки військових РФ з боку Криму. Йому пропонували перейти на бік противника, на що він відповів, що давав присягу на вірність Україні. З початку червня 2014 р. перебуває в зоні АТО. Командир одного із підрозділів легендарних «морських котиків» — 73-го морського центру спецпризначення. Брав участь у визволенні Слов'янська, Торецька, Краматорська, у боях за Сіверськ і Ямпіль. Воював під Вуглегірськом, Дебальцевим і Рідкодубом, де його група фактично «витягала» з оточення бійців 25-го батальйону «Київська Русь». Після Іловайської

трагедії його група супроводжувала й забезпечувала рейд 79-ї та 95-ї аеромобільних бригад у район розташування противника біля Гранітного. Командир зайшов туди першим, а вийшов останнім.

Перед узяттям м. Торецька (колишній Дзержинськ), Е.Г. Шевченко сам, у цивільному одязі, проникнув у місто, щоб оцінити обстановку. Після цього зведений загін з 33 осіб під його командуванням дістався до Торецька в обхід сепаратистських блокпостів, через поля, і протягом півгодини підняв українські прапори над адміністративними будівлями. Після цього бійцям довелося майже вісім годин під безперервним обстрілом танків, стрілецької зброї та ПТУР чекати приходу основних сил ЗСУ. 33 українських вояки протистояли 200 бойовикам, 2 танкам і БМП. Коли ворог підійшов упритул, Е.Г. Шевченко наказав бійцям сховатися, а сам піднявся на дах будівлі, щоб викликати вогонь на себе. Група не втратила жодного бійця в цьому бою, лише трьох було поранено.

ЧАЙКА ПАВЛО МИКОЛАЙОВИЧ

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджений орденом «За мужність» III, II та I ступенів.

Народився 24 червня 1988 р. у м. Рожище Волинської області. Закінчив Луцький військовий лицей, здобув вищу юридичну освіту. З 2014 р. бере участь в АТО. Був поранений під Красним Лиманом, від реабілітаційного періоду відмовився та повернувся до частини. Вийшов з оточення під Мар'їнкою на відібраному у терористів КамАЗі. Відбув дві ротації в Донецькому аеропорті, брав участь у боях за Дебальцево.

Почесний громадянин м. Рожище Волинської області. Лейтенант Павло Чайка є третім повним кавалером «За мужність» за всю історію існування ордена.

МИРГОРОДСЬКИЙ МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджений орденом За мужність III ступеня (2014), орденом Богдана Хмельницького III, II (2014) та I (2015) ступенів.

Народився 27 вересня 1979 р. Під час війни на Сході України брав участь в бойових діях в районі населених пунктів Червоний Лиман, Ямпіль, Слов'янську, обороні Донецького аеропорту та боях за Дебальцево (н.п. Логвиново) та Савур-Могили, Мар'їнку, Д'якове. У 2015 р. Максим Миргородський був нагороджений орденом Богдана Хмельницького I ступеня, ставши таким чином першим із учасників АТО повним лицарем цього ордена.

СУХАРЕВСЬКИЙ ВАДИМ ОЛЕГОВИЧ

За особливі заслуги у захисті державного суверенітету, територіальної цілісності, зміцненні обороноздатності та безпеки України, особисту мужність і героїзм, проявлені при виконанні військового обов'язку в умовах, пов'язаних з ризиком для життя, нагороджений орденом Богдана Хмельницького III (2014) та II (2016) ступенів.

Народився 6 жовтня 1984 р. в м. Берегово Закарпатської області. 2009 р. закінчив Львівський інститут Сухопутних військ Національного університету «Львівська політехніка». З 12 квітня 2014 р. брав участь у АТО на Сході України. 13 квітня 2014 р. взяв участь у першому бою на Донбасі — під Семенівкою. В.О. Сухаревський відкрив вогонь зі свого БТР по бойовикам І. Гіркана, що атакували бійців підрозділу СБУ «Альфа» і врятував їм життя. Особисто організував службу на блокпостах, охорону та оборону особового складу своєї роти на підступах до м. Слов'янськ. З 22 по 24 травня 2014 р. вміло та впевнено керував діями 3-ї аеромобільно-десантної роти при веденні оборонних боїв з переважаючими силами та вогневими засобами незаконно створених бандформвань. Завдяки рішучим діям, чітким та своєчасним відданням бойових наказів, глибокому знанню військової справи, правильній організації оборони та системи вогню роти, виконав поставлене завдання, відбив напад та завдав численних втрат ворогу, при цьому зберіг особовий склад підрозділу.

